

нагласената циганска цигулка, или гръмливия грозенъ гласъ, на тъпана, съ по грозното тръбило на турската зурла. А сега тъхният затъпял слухъ, като че го плънятъ разните инструменти: флаутъ, пикулина, цигулка, басъ и други, които сгласени, както прилича, издаватъ една сладкозвучна хармония, достойна да трогне душата и сърцето. Оркестрът и свирва единъ маршъ. Слѣдът едно кратко мълчание и почаване, и много дълго за прѣстоящите, които съ напрѣгнато внимание слѣдѣха и най малките движения на управителя на театрото — Войникова, че излизатъ и акторите на срѣдът сцената (на голата рогозка). Тѣ сѫ двама прѣоблечени въ просто селско облѣкло. Единъ прѣставлява погагаузъ, заблуденъ гърекъ селенинъ (отъ тия, които при десетъ думи турски, изговарятъ двѣ гърци и съ това се гърчеятъ), а другиятъ сѫщо българинъ селенинъ. Едина се мѫчи да защити и докаже чѣзъ единъ размѣсенъ турско - гърцки - смѣщенъ языкъ, своето произхождение, като чисто еленско, гордо укорява българитъ, като хондрофеали дебелоглави. Такива гагаузи, узлобени гонители на българщината ги е имало (и днесъ ги има) въ гр. Варна и въ околните му села. Тѣ сѫ правили много поразии за въ подигравка на българитъ по врѣмето на църковният ни вѣросъ, така напримѣръ, въ Караюсень Варненско тамкапинитъ катъри гагаузи бѣха облѣкли и накичили едно магаре, което водѧщи по между селените Българи, показвали имъ го съ адски приемѣхъ съ думитъ: „Ето ви въмъ патрикъ.“ Клѣти Българи! кой не ги е риталь и газилъ!) другий хвали своето българско произхождение, подиграва противника си,